

STINKERTJE STOUT

Waarin Stella koekjes pikt en haar koosnaam krijgt.

Op tafel staat een koektrommel.

Het is een mooie trommel.

Een blauwe trommel met vogels en bloemen.

De trommel knarst als je hem opendoet.

Daarom doet Stella de trommel voorzichtig open.

Met haar nagels onder het randje van het deksel, zodat niemand iets hoort.

Ze wil een koekje.

Van mama mag ze niet zelf een koekje pakken.

Ze moet het eerst vragen.

Het deksel springt open.

Er zitten negen koekjes in de trommel.

Negen koekjes met een laagje chocola er op.

De bodem van de trommel ligt helemaal vol.

Mama zal één koekje niet missen.

Stella spitst haar oren.

Het is stil in huis.

De koekjes ruiken heerlijk.

Zoet met een vleugje chocola.

Het water loopt Stella in de mond.

Ze pakt vlug een koekje.

Even aarzelt ze.

Twee koekjes zal mama ook niet missen.

Er blijven zeven koekjes over.

Dat is bijna net zoveel als negen.
Stella pakt nog een koekje.
Vlug sluit ze de trommel.
Ze hoort de treden van de trap kraken.
Mama komt naar beneden.
Stella kruipt snel achter de bank.
Haar hart bonkt in haar keel.
Mama loopt door de kamer.
Mama ziet haar niet.
De koekjes kleven in Stella's hand.
Mama pakt kopjes uit de kast en loopt naar de keuken.
Stella blijft doodstil zitten.
Mama doet de keukendeur dicht.
Opgelucht haalt Stella adem.
Ze opent haar hand.
Er zit een vierkantje chocola op haar hand.
Ze legt de koekjes op haar knie en likt haar hand schoon.
De chocola smaakt romig.
Stella krijgt er trek van.
Ze stopt het eerste koekje in haar mond.
De chocola smelt op haar tong.
En de koek knarst tussen haar tanden.
Hij smaakt precies zoals hij ruikt, suikerzoet.
Stella neemt snel een hap van het tweede koekje.
Voor ze het weet zijn de twee koekjes op.
De smaak van chocola ebt langzaam weg uit haar mond.
Stella zucht en sluit haar ogen.
Ze ziet een zee, een romige chocoladezee.

De zoete cacaogolven trekken zachtjes weg van het strand.
Kleine druppeltjes chocola blijven liggen op het zand.
Ze glinsteren in de zon.
Stella slikt.
Ze wil nog een koekje.
Eentje maar!
Mama is nog steeds in de keuken.
Stella hoort het ruisen van de waterketel.
Ze staat zachtjes op en loopt naar de trommel.
Ze wipt met haar nagels het deksel open.
Zonder na te denken graait Stella in de trommel.
Ze pakt weer twee koekjes.
Ze schikt de overgebleven vijf koekjes op de bodem van de trommel.
Mama ziet vast niets. De trommel lijkt nog steeds een beetje vol.
Stella kruipt opnieuw achter de bank.
Ze zit met haar knieën tegen de rugleuning van de bank en haar rug tegen de muur.
Stella opent haar mond.
De geur van cacao komt haar tegemoet.
De kamerdeur gaat open, mama loopt de kamer in.
Ze zet een dienblad met kopjes op tafel.
Stella hoort de kopjes rinkelen op het blad.
Ze houdt haar adem in.
De koekjes trillen in haar hand-
Mama loopt de kamer uit.

Zonder aarzelen stopt Stella één koekje in haar mond.
Ze sluit opnieuw haar ogen.
Daar zijn de chocoladegolven weer, ze spoelen op de kust.
Zacht en romige, langzaam en zoet.
Het zand knerpt als koekkrumeltjes onder de lichte last van de chocoladedruppels.
Stella kreunt.
Ze stopt het tweede koekje in haar mond.
De golven worden hoger en hoger.
Stella ligt op het strand.
Ze houdt haar mond open, wijdopen.
Een chocoladegolf rolt door haar mond.
Stella slikt en slikt, maar de golven trekken zich weer terug.
Stella opent haar ogen.
Op haar knieën liggen wat kruimeltjes en haar vingertoppen zijn van chocola.
De koekjes zijn op, maar Stella heeft nog meer trek.
Ze kruipt achter de bank vandaan en loopt naar de tafel.
In de trommel liggen vijf koekjes over de bodem verspreid.
Als Stella nu een koekje pakt zal mama het zeker merken.
Maar misschien denkt mama dat papa ze heeft opgegeten.
Of mama is vergeten dat ze de koekjes in de trommel heeft gedaan.
Of mama denkt dat ze de koekjes zelf heeft opgegeten.

Of Stella zegt dat de koekjes oud waren geworden en dat zij ze heeft weggegooid om mama te helpen.
Stella stopt haar neus in de trommel.
De koekjes ruiken heerlijk.
Stella pakt een hand vol koekjes.
Nu ligt er nog maar één koekje in de trommel.
Mama gelooft nooit dat Stella wel acht koekjes kan eten.
Dat weet Stella zeker.
Mama zegt vaak dat Stella's ogen groter zijn dan haar mond.
Stella schuift achter de bank.
Ze zit nog maar net of er is al een koekje in haar mond verdwenen.
De golven chocola rollen af en aan.
Stella wiegt op de zoete cacaovloed in haar mond.
Ze stopt nóg een koekje in haar mond en nóg één.
Zoete golven gulpen haar mond in.
In haar mondhoek zitten kleine kruimeltjes koek.
Haar handen zijn korrelig en kleven, net als na een dagje strand.
“Kom verder,” hoort ze mama opeens zeggen.
Verschrikt recht Stella haar rug.
“Wat een gezellige kopjes heeft u,” zegt de stem van buurvrouw Meiboom.
De bank kraakt en steunt onder het gewicht dat er op ploft en schuift een stukje naar achteren.
Stella houdt haar adem in.

“Wilt u thee?” vraagt mama.

“Graag.”

Buurvrouw Meiboom gaat verzitten, de bank schuift verder naar achteren.

Stella drukt haar rug tegen de muur.

“Wilt u een koekje?” vraagt mama.

“Alstublieft.”

Stella hoort mama naar de tafel lopen.

Ze pakt de koektrommel.

Stella hoort de trommel knarsen.

Daarna is het even stil. Angstwekkend stil.

“Vreemd,” zegt mama, “ik dacht dat ik vanochtend een pakje koekjes in de trommel had gedaan.”

Mevrouw Meiboom trekt haar rok glad.

De bank kreunt onder haar gewicht.

“Ik weet het bijna zeker,” zegt mama.

“Ach een mens heeft zo veel aan zijn hoofd,” zegt mevrouw Meiboom.

“Ik ging deze ochtend naar de groenteboer. Ik was mijn boodschappenbriefje vergeten en toen ik thuiskwam had ik van alles mee behalve wat op mijn lijstje stond. Ik zeg maar zo ...”

“Ik ga even in de keuken kijken,” zegt mama.

Stella hoort mama door de kamer lopen.

Ze hoort de deur opengaan en het getik van mama's schoenen op het linoleum van de keukenvloer.

Mevrouw Meiboom schuift heen en weer op de bank.

De bank glijdt met een schok naar achteren.

Stella's knieën prikken in kin.
De muur drukt pijnlijk tegen haar rug.
Stella probeert voorzichtig te gaan verzitten.
Ze duwt haar knieën naar voren.
De bank is onwrikbaar.
Stella duwt harder.
Mevrouw Meiboom staat met een ruk op.
Ze port in de kussens van de bank.
Stella duwt zo hard ze kan.
De bank schuift naar voren.
Mevrouw Meiboom slaakt een gilletje.
Ze geeft de bank een ferme duw.
De bank bonst tegen Stella's benen.
Stella trekt haar knieën op en trapt.
De bank krijgt een fikse stoot en schuift naar voren,
recht tegen mevrouw Meibooms benen aan.
Mevrouw Meiboom krijgt het uit.
“Wat jij, ellendig stuk huisraad.”
Ze pookt in de kussens.
“Verbeeld je maar niets, oude stofjas!”
Stella laat zich op haar buik vallen.
Ze tigt langs de plint, achter de bijzettafeltjes om, naar
de gordijnen.
In de plooien van de gordijnen kan ze zich ook
verstoppem.
Mevrouw Meiboom ziet niets.
Ze ranselt de kussens af, beukt op de leuningem, schopt
tegen de zittingem.

De bank schuift steunend terug naar de muur.

“Maar mevrouw Meiboom, wat doet u nu?”

Stella blijft stokstijf tegen de plint liggen.

Ze knijpt haar ogen dicht.

Als ze niets ziet, ziet mama haar ook vast niet.

Mevrouw Meiboom veegt een pluk haar achter haar oren.

“Het is schandelijk, barbaars,” roept ze.

“Die bank, die bank ...”

Mama luistert niet meer.

Ze zet de trommel op tafel.

Stella, wat doe jij daar,” vraagt ze verbaasd.

Stella opent haar ogen.

“Ik ben een tijger,” zegt ze.

“Een tijger,” zeggen mama en mevrouw Meiboom tegelijk.

Stella krabbelt overeind.

“Ik ben aan het spelen,” zegt ze. “Ik speel dat ik een tijger ben.”

Mama loopt naar Stella toe.

Ze veegt met haar vinger langs Stella’s mondhoeken.

“Een tijger of een koekjesmonster?” vraagt ze.

“En koekjesmonster?” hijgt mevrouw Meiboom, “dat kind is meer een bankbaksel, een ... een ...”

Stella kijkt naar mevrouw Meiboom.

Mevrouw Meibooms wangen zijn rood van opwinding.

Plukken haar zijn uit haar knot geschoten en hangen voor haar ogen.

Mevrouw Meiboom lijkt wel een hondje.

Zo'n wit keffertje, alleen het elastiekje ontbreekt in haar kuif.

“Een bankbaksel?” vraagt Stella zacht.

“Ik bedoel, ik bedoel, een misbaksel, een mormel, een... een ...” stamelt mevrouw Meiboom.

“Een stinkertje,” zegt mama. “ dat is ze, een stinkertje.”

Mevrouw Meiboom trekt haar wenkbrauw op.

“Een schavuit, een schelm, een schurkje,” verduidelijkt mama.

“Een snootap,” vult mevrouw Meiboom triomfantelijk aan.

“Een stinkertje,” zegt mama. Alle Stouts zijn stinkertjes. Denk maar aan Stella's vader. Cees Stout. Dat is pas een stinkertje.”

Mama lacht, ze lijkt de chocoladekoekjes vergeten te zijn.

Stella likt met haar tong haar mondhoeken schoon.

“Ik ga maar eens,” zegt mevrouw Meiboom.

“En uw thee?” vraagt mama.

“Heerlijk,” zegt mevrouw Meiboom. “ U zet echt heerlijke thee.”

Ze loopt met stijve pasjes de kamer uit.

Mama en Stella lopen achter haar aan.

In de gang draait mevrouw Meiboom zich met een ruk om.

“Waarom is uw man ook een stinkertje?” keft ze.

Om mama's mond komt een klein lachje.

“Maar mevrouw Meiboom,” zegt ze. “ik zou het u niet kunnen zeggen.

Over boevenstreken moeten we maar zwijgen vindt u niet?”

“Dat moet u zelf weten,” bitst Mevrouw Meiboom. Met een rechte rug dribbelt ze naar buiten.

“Naar de kamer, Stella Stout,” zegt mama.

Stilletjes loopt Stella naar de kamer.

Ze voelt opeens de chocola in haar maag golven.

De smaak van cacao komt terug in haar mond.

Stella slikt.

Mama opent de koektrommel en haalt het laatste koekje tevoorschijn.

“Kom hier,” zegt mama streng.

Stella gaat voor haar moeder staan.

Mama houdt het koekje omhoog of het een zwaard is.

De zoete geur van de biscuit maakt Stella misselijk.

Ze opent met tegenzin haar mond, maar mama laat het koekje op haar schouder terechtkomen.

“Stella Stout,” zegt mama, “hierbij ridder ik je tot Stinkertje Stout.”

Verbaasd kijkt Stella mama aan.

In mama’s ogen glinsteren lichtjes.

“Ridder in kattenkwaad en boevenstreken.”

Mama steekt het koekje in haar eigen mond.

Stella haalt opgelucht adem.

“En nu gaan we zitten,” zegt mama.

Ze schuift de bank recht en ploft neer.

“Kom Stinkertje,” zegt mama, “ we zoeken een spannende film en doen helemaal niets.”

De chocola wiegt zachtjes in Stella’s buik als ze naast mama schuift.

Mama slaat haar arm om Stinkertje en drukt een kus op haar wang.

“Blijf maar stil zitten Stinkertje” fluistert ze.

